

Ο Γιάννης γύρισε νωρίς από την Τράπεζα και κάθισαν όλοι στο τραπέζι της τραπεζαρίας, δε χωρούσαν στην κουζίνα. Η Αγγελική τούς είχε φτιάξει μια φασολάδα, μα τι φασολάδα, πηχτουλή και γλυκιά. Τα κορίτσια της τώρα έτρωγαν απ' όλα και πολύ. Η παρουσία της Σοφίας τους είχε ανοίξει την όρεξη.

Καταβρόχθιζαν λοιπόν και μιλούσαν με στόμα μπουκωμένο. Έλεγαν για το σχολείο τους, για τη δασκάλα που έφυγε κι ήρθε άλλη, μια ξανθιά, μια ψηλή, μια όμορφη, για τη Λούση που φορούσε λουστρίνια στο σχολείο, για τον Κωστάκη που κατουρήθηκε πάνω του, και τα γέλια έσκαγαν σαν πολύχρωμα μπαλόνια πάνω από τα κεφάλια τους...

Πώς και δεν πρόσεξαν τη Σοφία που σώπαινε μουτρωμένη;

— Εγώ, είπε η Κρινιώ, είπα στην Κατερίνα να 'ρθει τ' απόγευμα να παίξουμε στην αυλή...

Είχε και φέτα και ροδοκόκκινα μήλα...

— Τις τηγανίτες θα σας τις φτιάξω τ' απόγευμα, που θα 'ναι και η Κατερίνα. Άιντε, τελειώνετε, σε λίγο πρέπει να ταΐσω το νινάκι μας.

Η Σοφία δεν ήθελε ούτε φέτα ούτε μήλο.

Ο Γιάννης ανησύχησε:

— Σοφάκι μου, τι έχεις; Μην είσαι άρρωστη;

Η Αγγελική χάιδεψε το μέτωπο της Σοφίας.

— Δροσερή είναι. Τι έχεις, κοριτσάκι μου; Δε σου άρεσε η φασολάδα μου;

Κι έτσι ξαφνικά, λες κι είχε ανοίξει μια βρύση, τα μάτια της Σοφίας άρχισαν να τρέχουν ποτάμι.

Όλοι σάστισαν.

Η μικρή έκλαιγε στ' αλήθεια, όπως κλαίει το μωρό παιδί, δίχως να νοιάζεται αν το κοιτάζουν, αν τρέχουν τα μάτια του, αν τρέχουν οι μύξες του.

— Μα τι έχεις, Σοφία μου;

— Σοφάκι μου.

Η Βιβή για να την παρηγορήσει της βρήκε ένα καινούριο όνομα:

— Σοφουλίνο μου.

Η Σοφία το 'χε πάρει απόφαση, κι ας έτρεμε το φυλλοκάρδι της μπας και τη διώξουν. Όταν οι λυγμοί κόπασαν, όταν ξαναβρήκε τη φωνή της, τους τα είπε όλα:

— Εγώ... εγώ δε θέλω να κοιμάμαι στην αποθήκη... φοβάμαι τη νύχτα... θέλω να κοιμάμαι με το Μαράκι, να πάει η Βιβή στην αποθήκη, κι αν δεν πάω με το Μαράκι εγώ... εγώ, να το ξέρετε, θα πάω στη μάνα μου... στο σπίτι κοιμόμαστε όλοι μαζί και η Πιπίτσα κοιμάται στα πόδια μου, μια φορά τυλίχτηκε στο λαιμό μου, κι εγώ... σας το λέω... θέλω να κοιμάμαι με τη δασκάλα μου.

Τους ήρθε ξαφνικό. Όλοι σώπαιναν.

Ο Γιάννης γύρισε και κοίταξε την Αγγελική και η Αγγελική γύρισε και κοίταξε το Γιάννη. Είχαν κι οι δυο κοκ-

κινίσει έως τ' αυτιά. Ταιριαστό κι αγαπημένο ζευγάρι, ακόμη κι όταν δε μιλούσαν, μάντευε ο ένας τις σκέψεις του άλλου. Τα λόγια του παιδιού τους τάραξαν. Ντρέπονταν. Πώς δεν το είχαν σκεφτεί από μόνοι τους; Σηκώθηκαν κι οι δυο αποφασισμένοι.

— Πάμε, είπε ο Γιάννης.

— Τώρα θα κάνουμε τη μετακόμιση, συμπλήρωσε η Αγγελική.

Η Βιβή μάζεψε τα πράματά της κι εγκαταστάθηκε στην κάμαρα της Κρινιώς. Η Σοφία θα κοιμόταν με το Μαράκι. Το δωμάτιο υπηρεσίας θα ήταν για να στοιδιάζονται τα περισενούμενα του σπιτιού, τα άχρηστα... Η Σοφία δεν περίσσευε, ούτε ήταν άχρηστη. Η ζωή έχει τις απαιτήσεις της και η Σοφία ήταν ζωή. Δε γίνεται να στριμώχνεις μια κοτζάμ ζωή σε τρία τετραγωνικά, κι όλα μπήκαν στη θέση τη σωστή. Η Σοφία άστραψε, βρόντηξε, κι ο ουρανός των Πολυχρονιαάδη ξαστέρωσε. Ξανάρχισαν οι φωνές και τα γέλια.